

קוראים ביחד עלון קהילת מוד

גלוון: סיון תשע"ז • יוני 2016

קהילה יקרה,

תפילה ומחפלה רביים יש בתנ"ך, וביניהם גם אחד השופר תפחה ופי יגיד מהילך" (מדמור נ"א) וגם: "יהיו לרצון אמרוי פי והגין לבני לפניך" (מדמור י"ט). בעולום שבו קיומו של אלוהים הוא זראי ונוכחותו ממשית מעבר לכל ספק, דוד מתפלל על שמי איברים, הנכונות ולקבלה לפניו בראצון.

משמעות מה, דוקוא שני פסוקים אלה, אחד פותח את תפילה עמידה והשני מופיע בסימנה, מצחיקים לעורר רוש מיוחד. גם אם לא הצלחנו להתפלל בלבוננו, גם באשר הספק מכרסם, בשארת התפילה על התפללה, הבקשה להיות מסוגלים להביע את הפליאה והתודה על מה שיש בחיננו ולבקש את שעדיין אין.

בעולון שלנו קיבצנו מחשבות שונות על התפילה: על כבונה בתפילה וגם על פשטוטין, תפילה אישית ותפילה ציבורית, תפילה ילידים, תפילה אב ותפילה אם אחת מרגשת במיוחד.

קריאה מהנה,
צוות העalon

הידעת? צוות תפילה
בשקט בשקט, בלי שטמו לב, קם צוות תפילה ומתחילה לכלבنا. אהמת המהנסנות משיח החזון בונה שעברת הרימה. הצורך לחשוב מחדש על התפילה בבתי הספר ובקהליה. את הצוות מובילת רינת, רצתת הקהילה, וחברים בו חברי ההנהלה דוחה ללביאר-בָּהָן, יוסי נמני ושירה קנדלר, רכדי היהודות של בית הספר – חנה בוב-לוקשן ורוברט בוגן, רצתת התפילה של התיכון מיבל שרכ וחברת הקהילה אליה דקל. לצוות מסיעת גם גלית ביתן מארגון "מתרים".

הדיונים נגעו בנקודות וגישה ולא עם הי המפגשים סוערים. הם עסקו בשאלות בוגן: האם הקהילה או בית הספר צריכים "ללמוד" גם את ההורם להתפלל? מיידן כייתה צריך לחתת ילדים לבחור בין תפילה וشيخ שרחרית? מהרי תפילה חילוניות? למה לא (או כן) לקיים תפילה קונסרבטיבית או רפורמית לצד התפילה האורתודוקסית? התפילה היא גוף מגון ומורכב – פרשיות או ציבורית, נשית או גברית, חיזוב דתי, כל' חינוך או כל' להתפתחות אישית. צוות התפילה ניגש לנושא בריגושים, מתוך הבנה שהוא אינו פועל בחலל ריק אלאamuraת משותפת של אנשי חינוך והורים, ולבן הדרך הנכונה להתקדם עוברת בדינן הקהילתי.

המשש זורחות. אודה על האמת, בענייני חלק מהקסם של השיעור השיעור הוא הצעיר. השקט שלפני הסערה. איזה היה לנו כנה שבתוכה עמוסות, ואולם חוק הטבע עבד – הצעיר ששבנו לינוק דבורי וחומרה בפורים נגנו.

יש עוד רשות לספר. אולי הגען הדמן להוציא את ספר דבורי ימי המניין. אפשר שנקרא לו "מנין למנין", שהרי בקרובו נחגג עשור. אפשר גם לקרו ולקראו לספר: "ויה בהמה".

על שם מה? בשל העובדה שאנו מקיימים היוט את הפרשנות – האומרת שמצוות התורה ניתנו כדי שיחיה האדם. ואם כבר לחיות – איז ציריך לעשות טוב ולאכול טוב.

בכל מקרה כולם מזומנים. אבל – נא לבב את אי-הסדר שאנו עומלים כל כך ליציר בכל שבת. והוסר הסדר, הבילג, הוא בעצם הפשלה הגדולה. הפתוחות ריא שאמפרשת לבלוננו לולוק ביר תיפשרה זה על אף הדעת השותה והאקלם המוגון. העיקר הוא החופש לעשות כפי שכל אחד מאמין בו.

מנין ימד شمשו אבוטל אילת

אנחנו חברים בקהילת יהוד משנת 2005 וושובי שכונת קייר משהנת 2004. השכונה שלנו משופעת בביטחון גנוח, ובמנינים השוכנים במבלים מודרניים ובiox ניילדים וכד'. ל. למרות זאת, אל חילוננו נמצא את מקומו באף אחוז המקהילות הליל. רק בשאר הצרפינו להקלות "זה" – ובמהמש – לנוין "יהד שמושוני" – הבנו מודען. לנוין "יהד שמושוני" הוקם לפניו בעשרו. בהתחלת הוא שכן ברוחב ביתות ב-ג' בסטדי, אחריו נחנתרג בבית המדרש, ולבסוף עבר לשכנונו הקבע בית המדרש בתיכון. ההפנס הירושונה צענדון (בחץ שעיה בהליך נינוחה) לתפקיד ב"יהד", הבנו שמאצנו את מקומו – הפתוחות, הגיון וחוסר השיפוטיות שבו את הבנו.

המנין השתנה במהלך השנים, לא רק בגלל מגיקום ולמספר המתחלפים ומתחפלות, אלא גם בגלל הגזע להרכבה. בתקילת דרכו היה המניין בעירו "קילילתי" – חבריו וזה – דתיים, דת"שים, ושאים דתים הגיעו בחגיגים ושבותות, קרוב ורחוק, בשם הרעיון של מנין קילילי. עם הזמן מושפעות עדבו את העיר, משפחות אחרות עיבדו את המניין מיסיבות רזרו, ובו אסף לומר שנמניין הוא "קילילתי-שכונתי" – תושבי האזור מייעים בקביעות, חלקים הופכים אחר כך גם לחברי קיליליה, וחולקים לא. אך בגד עם הפיכתו של המניין לעובדה קבועה בשטח, נסוט פועלויות חדשות – תפילה ערבית שבת, שיעור, סעודת שלישית וקובוצת כדורסל מעולה.

אננו ושותה שקסם של מניין יהוד שמשוננו טמון בינוותה של אורתו זו. אחרי שהתנסנו במניינים שבhem יש קוקם קבוע לכל מתפלל, ו"או ואבי אם יש לתמת המשיח במקומ" (כ), כי' קיימו אוחז, ובמנינים שבhem קולות הפטושים גבורים על קולו של החזן (ולא, לא הילדים הם שמעריכים) והשים גמיאות רוחק מתחור או למעליה – של לנו מה להשות.

מנין ימד עומרים

יובני בן יהודה

מנין עומרים פועל אמן כבר בשמונה שנים, אבל לתחושתי הוא עידין "מחפש את עצמו". איזו לו מקום של קבע, אין בו ריחות של קבע, אין גסוח קבוע ואין נגון מוכן. בבחינת: "ושאחה תחפאל אל תעש פוליתך קבע" (אבות ב' י"ח). ואולי זו הסיבה לך שלפני השתקדםנו כדי מחיצות בעלות מסגרת, באלה שציריך רק להנחי במקומן, התווכחנו בכל שבת לבני הגובה הנכון של המחיצה: זה הויריד וזה הגביה... זו ייחודה של המניין וזה יופו. הוא מבקבץ אליו קהל רב וממנו שייתכן כי דווקא העיד הקבע והקביעון מהווים לו – ואולי אינו מאיים עליו.

יש אצלו מקדמים למצאות, ויש אצלו מאהרים. יש באלה שmagim (רכ...) לשערו שלגון החפה והוא שכבוש מגעים לקידוש שאחרוי. שי רבס שלא עוזרים את אולם התהילה לכל אורה. שי באלה המקדשים את פש השופוק "זקרת לשבת עוגן" (בדגש על וקראת (ספר עליון)) – העיר לא את הסידור. שי... יש רבים כל כך שאינם נוכנסים כלל, שהרי רוח הקפה והועגות, ההרגג והוודה מערפלים אתoshiyah.

הערוביה הזה, הנשלת בידי מתנדבים ופעילים רבים, הנשלטים בעצם בידי קומץ משוגעים לדבר, יותרת מהזה כסוט, שבכל שבת רוגש אותו מחדש. לא פעם עזע מחדח ומתבלבל על הקהילה, הקהילה שרק מי שבאה יכול להבין ולו במקצת את הברדק החoggת בה. שהרי איך יתכן – ישאל כל בעל ניטין בבחני בנטיסות – שהברדק זהה נקרא בית בנטיס פעל? יlidim בחר, פינת אוכן/אלכוהול פעילה, פינת וחוחום אדיילולוגים/פוליטיים עעה, דירת מסחר רוחש, אופת מוניטיס קצרים וכופפים רואו ימים יומי ו/or לצד צענורונים מעולמנים ונעלוי רק מקמודדות (לעתים אפילו עניבת נראית בקהל, רחמנא לצליל), עדות נשים שוגלות לעסודן וערותת גברים שלא בורר בגבולה עם המסתבה... זו עשייה... ידי הוסיף ושוב בפוקה עם הדוחיו לו שציריך לעזוב. שנומו. יורדים למקלט, ושוב קיימה למתנדבים. לתורמים. כי ציריך ליציר סדר, כדי שנוכל בכל שבת לבגן מחדש.

הווא המניין במעוננו מתקיים דג'ומי. או 929. או שיעור של אחד חברי. וכל שבת החליטים מה הנושא על פי מצאי החברים שהשכימו והייעו. עשה אחד מחרבון מעשה לפני כמה שבועות והוציא מכtab גלי על דרב סמי. היה רודם ברובם שהשערו המוקדם (זה שמוסע עם קפה שוחר פלני התפעיל) מנוני, נחמד, שובה נפש. פותחים צובאים על בית הבנטס נשאות שלא ידעו גם בשבות ←

חוושה עמוקה של כוונה, ולומר מעט מהחפויות הקבועות? שאלת זה מעלה דילמה שבסה: במשמעותה, בטעות העוסק

הנה וודמה טובה: במשמעותה, קריית שמע בהשראת, בטעות העוסק בתמצאות צייזת, לוחמת אנטארקטיקה הבנוות של הטלית גונשים את היצירות בכל פעם שאותם רואים את המילוי. לעומתם אני כל כך מתרכז במילימס של התפילה שאנו שוכן לאסוף את היצירות, אבל אם אני עזר לשיבת נורבר שוד לא ללחשת תות היצירות, כי מאבד את כל כוונתך.

מה זה בעייתי? נגבור לדוגמה מחיי היום-יום. במקומות העבודה שלנו, האם מספיק ורק להציג ולהעביד ביריכוב? מה זה אומר אם אנחנו מפוזרים בעבודה ולא שמים לב לפניות? ומה אנחנו מלמדים את הילדים אם זה נכון? איך אפשר להתגבר על המתח והחליטים מה עדיף? יש צורך למצואו מסגרת ותהליכי שיתאמו לכל אחד.

לגביה תפילה יש לנו דיממות דומות. מהו המתוון שביאר ואוננו ליריכוב הזה? שבענינו תפילה קוראים לו "כוונה"?

הרבר עדין שטינצלץ בספרו "הסידור והתפילה" מסביר שיש שלבים שונים לבוונה, דהיינו לבוונה. השלב הפסיכולוגי הוא הבנת המלים. בוגר הבנת המלים, עליינו להבין לפחות עמדת - להבין. שענינו תפילה שנונים מחייבים ומהשווות הריגוליות בין אדם לחברו. לשלאו השוו מגעים כשלפעליות הופכות לבוטו פנויו של ניסון החיה. הרבר שטינצלץ אוורו שהתפילה צריכה לעורר בו רגש, בדיק בפיו שמהעורו גורש בדורן הקשה למושיקה או קריאה של סיוף טוב. הוא משיר ומסביר שיש עד שלבים של בונה, בוגר, בוגנות מיסטיות או העמקה בעיון תפילה וביפויוישה (אבל אך ורק לאחר החלבים הראשונים). בסוף מגעו החלב שהוא אכן יכול לתאר, שאין מילים להסבירו. מי שהגיע לשלב הזה, מבן אותו ומישריך לשאלת ברורה שעוד לא הגיע.

הנקודה של תפילה היא לא לסמן "ו" ברישינה – העניין הוא להרכיב את עצמנו בכל פעם שאנו מתחפלים, גם להיות חלק מקהליה, להתפלל יחד עם אנשים שיבולים לעזרה להרים את הבוניה במסוגות מנוני. וזה קורה שימושים את של הבוניה שהרב שטינצלץ אכן יכול לתאר – הרגע שבו התפילה והלב והנפש כולם יחד באחד? זה בדיווק מה שאנו מנסים לעשות פעם אחר פעם, מחר ומחרתיים ואחריו מחרתיים.

לכוונה בתפילה

ג'וש בהן

זה קורה לבלי אחד מתנו. נהוג, לרוב על ביביש 6, בלבד, מוסיקה מגנגן בדרוי אבל אהה בקשי מקשי. המלה פתוחה ורוחנית נושבת, אהה שר לעצמך אבל המחשבות עסוקות במליאון דברים שונים. כבר סעה בבעיטה שעיה, וחתאומן אין לך מושג אף אהה אויך הגעתם לשם. באמת לא שמת לב, המכוניות מכונות את עצמה באילו אוטומטיות, ואתת לא בטוח איך כל הזמן הזה עבר ואתה אפילו לא זוכר שעברת את תחנת הדלק, הפניה לנמינה, או כל מה שביניהם.

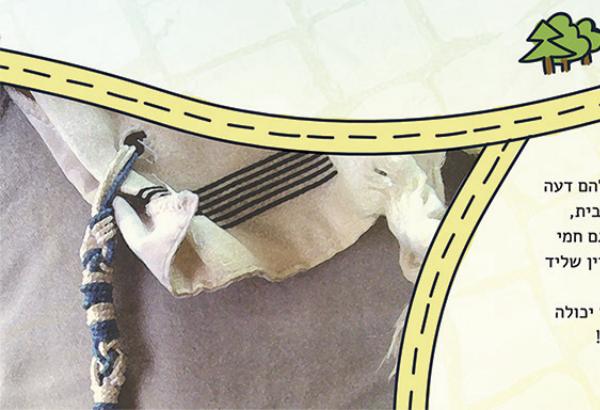
לפעמים אני כל כך מתרכז במילימס של התפילה שאנו שוכן לאסוף את היצירות, אבל אם אני עוצר לשביבה ונזכר שעוד לא ללחות את היצירות, אני מאבד את כל הכוונה.

אתה כל כך מרכז אבל איך תדיק הגעת לריכוב זהה? עכשו בשאותה מנסה להזוז לאוותנו מיקוד וריכוב, אי אפשר למצוא את המתוון. לאב התפילה שי לנו דיממות דומות. מוחה המתוון שביאר ואוננו ליריכוב זהה שבענינו תפילה קוראים לו "כוונה"? אל הווונה – לכוון את לבנו לקב"ה במשמעות התפילה – מגיעיםarak אויר שחוושים את כל הסחות הדעת, במשמעותם לשמוד על פוקוס לפרק זמן ארוך. כל יום. שלוש פעמים ביום.

אבל המתח בתפilities אינו נוגע רק לבוונה. השאלה המרכזית בתפילה היא זו: האם מספיק לומר את כל המילים ואת כל הברכות (מה שנקרא תפילות קבועות), אבל בלי יותר למצוא

הילדים שלנו גדיי בעשר שuber מאי הצטרפונו למניין, ויש להם דעה בנוואה: הם יעדיפו לרוב לצעוד חייה ולא להתפלל ליד הבית, וזאת מכיוון שהם מרגשים נוח יותר בתפילה ביחד. כמה מהם גם חמי בן 80, שמעידר את העמידה יחד על פני הפטפטנים במניין של יעד...

נראה לי שיש מקום לתגבורו הנוכחות הנשית במניין, אבל אני יכול לומר שמחבוני – "מנני השמשוני", מצאי את המקומות שלוי!

קבלה שבת ישראלית

יאיר להב

בילדותי נהגתי לפחות את בית הכנסת בשבתו באופן קבוע, ובשנות התיכון אף שימשתי דרכם קבוע "בעל קריאה". התפילה היה "בסדר" ובית הכנסת היה תוחנה בתיות, אך לא יותר כך. לעומת זאת, בחור תינוק בתנוחת נוער גע"ס היצטפני במשר שנים רבות למן הקץ "מה בישראלי" השפעה על המופיע שנערל לפני כל שבת שכבה אחרה יהודיה מופקדת על תפילה קבלת השבת בניסת השבת, ולאחר מן הגביה המכונה וועבדו, ומוראות השבת שהו נהוגות לאחר ארוחות הערב היו חוויה מרוממת. כל תרמו לכך שתפילה קבלת השבת הפכה להיות עלי מצל תפילות השבוע.

כמה שנים לאחר מכן, במהלך השירות הצבאי, בעת שאחיו התגורר בתל אביב "בצ'זה" היירושלמית, הזדמן לzechter Afalo'ו לתפלת קבלת שבת בסגנון קוליבר באמצעות מבני הכנסת באודו. לעומת זאת, הנשחת בדרך כלל תפילה לעומת קבלת שבת רגילה, הנשחת בדרך כלל תפילה ערבית בשעה דקה ובע, תפילה זו הייתה ארוכה ומלאה כוונה. נגנים שננים וכורדים לצד ניגוניים העניקו לי חשושה שקשה להסביר במילים.

כיום, בחור אב לילדים בגיל הרך, אני מצטרע עלך קש איני יכול "לגרוד" אוחם לבית הכנסת במשך רוב השבתות בשנה, מאחר שהשבת ננכח בשעה מאוחרת, ועוד שענדורי הבירה הם כבר יתריעו. במידה מסוימת אני ייחיל שטבגו קצת ונוכל לחזור ביום ייחד את תפילה קבלת השבת במניין ייחד עזמורין.

לצד "קבלה שבת" המוכרות, בשנים האחרונות הולכת ומספרת הושפעה של קובלות שבארות, בעלות צביבו שונה במעט מהמקובל. לפניה נשים, בעת שיטלית עם משפחתי בגמל תל אביב בצהורי יום שיישי, נתקלנו בקובוצה שמנתה מאות אנשים. הם שבו על הדק בגמל ושרו שריר הארץ ישראלי. חלק מההרים היו בעלי צבעון מוסתרי ואמנוי (כגון "המחמה הראש האילונית נטלחה"), והקלים שרים עבריים מודרניים יותר. יולי און גם קבלת השבת בדורותיה בורח לעצמי, אך אי אפשר היה שלא להושע מידייה שהתוממות רוח בבר הקחל. השילוב בין הרוח הנושבת מהים ובין מאות אנשים שישובים ושירים טקסטים בידיו ויזרים קהילתיים הניב קבלת שבת יוצאת דופן ובעלת משמעות.

גם במודיעין התפתחה בשנים האחרונות תופעה של "קבלה שבת שכונתית". בחור תושב דרום העיר, נתקלתי בחודשים האחרונים בפרסומים מודפסים מושגניים ושרים ייחד; יוצרים קהילה קעומה משלמה ובכינים את השבת, כל אחד בדרךו ועל פי אמוןתו, ביד.

זו ילדותי - זיכרונות מבית אבא

שרית צברי

להגיע לבית סבא וסבתא במושב נוכם הייתה גאות גדולה, במיוחד בתקופה החותמים בהם ילדי רכבים ישבו סביב השולחן הגדיל ומדו לקוא בבורותה. רינו ריכס ליטב סבא ורואם את הילדים קוראים בידם בדיקן לפי הטעימים שסבא לימד אותו כשבצד השולחן נמן השוט - השוט שבו מכם עלי השולחן בשחידות הפשיקון לחשוף. בצעה התהממות בבר גייל שולש הילדים מגיעים למורי די למד לקרוא בטעם וזמן קצר מה כבר יודעים לקרוא בטורא ולהשמעת שירם בסלטואים האופייניים בבית הכנסת.

סבא היה איש צבעו ונעס היליכות. הוא שימש כרב, שוחט, מוהל, ומורי. בראש השנה היה חוקש בשופר ויש האמורים במשפחה שהשורר זהה הזה מכש משעל לעז. לימי השופר עבר עיר אשר המשחזר בדרכו עד שחלה. בילדת אני זוכרת שרשה השנה לא הינה האהוב כל כך בגול הלחן שאביו השופל על בלבו על מנת שגען לביית הכנסת לשמעו את תקיעות השופר. אני זוכרת היטב את אוירורת החג המתפרק ודידי שמעת באוזני את מילויו של אביו "תגינו בזמן לתקיעות השופר".

סבא וסבתא

אבא

האמונה שספג מבית סבא הייתה חזקה כל כך ואנחנו בתרו יולדים לא לغمורי הבנו את משמותה, אנחנו הילדים העגנו כדי לספק את צבונו ולא משש כדי להתפלל או לטעמו את התקניותיו. היה לנו לאבבא מנהג בוצע עצה החוצה מהה דקota לפניו שחל על תקוע בשופר כדי לדחוף ואחותנו וכשיה רואה בה "מסכן ומון", נרגע ונכנס להתחויל. בזמן התקיעות אמי זוכרת את עצמי עמדת אהאה בבית הכנסת ומסήבה לקל תקיעות המרשימות של אבוי, אבל לא תמיד נארעי עד סוף בבית הכנסת. כשהיה חזוך היה היבת הינו ריבון בינו הילדים מי יכול את השופר ויתחיל להשמע את בישוריו.

יום, לאחר שאבוי נפטר, אין מי שמסחרק את דרכו בבית הכנסת והשופר מונח אצל סבתא באזון. אל מז אד, בר גם היום: בכל גג, השופר יוצא ממקומו ובונתי מגינגות את בישוריון בתקיעת בשופר שלא היה מביישות שום משפחה תימנית.

טיפולה ובקשת עזרה

נורית בהן

בקשת עזרה

כל אחד וזכה לעזרה. אחת המשימה שלנו כהורם היא ללמד את הילד להיות עצמאי ופעיל במרחב המשפטי. כשהילד קטן והסחיר אונס, אנו ההורםweisים בשמה לעמנו. להלביש, לחתול, להאכלי, לשוכב ולשון. בכל שליחת גל, הוא סוגל לעשותות יותר ומשיע שב שופך ממן להשתחרר בששייה המשפחתי. כיצד עושים זאת? לא פעם אני פוגשת אימהות הכרותת תחת העומס של דרישות הגבינה? "באים ישוי עז עסוקה, אמי במתוך כל היום למכין את השבת. יומי חמישי ברובו אמי מנקה וכן לא יכול להיפגע". אל עט חורם מגילים את המשפחה שקר המ פני הדברים, אך בך אנו שולמים מהילד חקל המהתקפות החביבית שלו ואת הצורך שלו בתהווות שכיתת דרך תרומה למשפחה. אנו ההורים צורכים לדעת לבקש ממשען עזרה במסימות קenuous בחילה, ועם החפקותה המשימת צרכית לגודל ולהיות מורכבות יותר. יש צורך בסבלנות רבה. העשיה המשותפת יכלה להיות חוויה משפחיתת נחרצת.

**לעתים, הילדים זוקרים להכוננה
ולמיקוד, אך לרוב הם רק צוריכים את
האישור שלנו ההורים.**

בקשות עזרה מגיעות גם מצד הילד מבונם. אנו חייבים לדכו שבקשתו של ילד, באופן הרגע, חשובה לו בדיקון כמו שיחת הטלפון מהעובדת. אם הילד יידחה על ידי הורה פעם אחר פעם במחווה "השתווות" שלו ויכולת לתוכה, הוא ייאש עם דמן וחוש דחיה. עליינו לעודד את הילדים לבוא ונדרב, לבקש עזרה אפילו במשימות הקenuous ביתום. היכולת לראות את הצורך של האח במשפחה בשווה ערך לצרכי שלי, זו משימה הורית חשובה.

תקשרות ושיח

במשפחה יש צורך בשיח פתוח על כל נושא. לבקש עזרה ולדעת שלא ניתן לחת פתרונות לכל הבקשות, אך התייחסות והCALL היא החשובה. קשרות ושיח היא טיפול. טיפול למשפחה מתפרקת, ריאשה לזרבי האהרה המוגולית ללמידה באגורי החיים.

נורית בהן

עבדת סוציאלית, בעלת תואר שני בחינוך, מנהה קבועות הורים, מפלת ומרכזת תנינית נתיבים להורות.

בבואו לכתבוב על טיפולה בהקשר המשפחה החלשתי להתחיל בהגדרת המילה "טיפולה". בווקיפדיה כתוב: "טיפולה היא פעולה אל כוח על-טبيعي (אל או אחר), שנעשית בדרך כלל בהבעה משאה או בכילה סדרה בסוגרת פולחן דת, הביטה חודה או אף שיש, שב האדם שופך את לבו בפני הישות העולمية. בין המטרות של הטיפולה ניתן למצוא בקשת הדרכה וסייע, וידיו על מעשים ובקשנות סליחה, וכן ביטוי רגשות והודיה כלפי מעלה".

אם כן, טיפולה מטרות רבות. יש המבקשים מיחיל, יש המבקשים עזרה ספציפית או כללית, יש הזוקקים להדרבה או להכרבה בחתבות מסוימת. יש גם באלה המmplים ואינם מbiים כל וges או בקשה, אלא מגעים לטיפולה ממניינים פוליטיים או חברתיים. כל אחד ופיטו הוא.

הטיפול היא שיח בין ישותו או אגשיהם. אם מוריישה פוחה מספיק בפני הקב"ה לבקש ממנו (או ממנה) עזרה, סימן שאין סומכת עליו שיקשב לי, שיכיל אותו, שייהיה שם בשאי זוקקה לו ויתמן לי אפרותה לשנות את דרכיו על ידי לדרה ושינויי, אין מרגישה שיש עם מ"דבר. טיפול היא פעולה אקטיבית, היא בקבעת תודזה אני המצביעים במשה להגיע לתוצאות רצואה. אפילו בהבעת תודזה אני משנה עצמו אziel ואולי גם משחו אצל אחת אותה ישות אלוקית או אדם שאלוי מכונת הטיפולה. הטיפולה מחברת בין אנשים בין עצם ובין אנשים לבורא עולם. לטיפולה תפקד מרכבי בחינויים ואם אכן מתייחסים לטיפולה בשיח, מקשרות בין אנשים, הרי שיש לה תפקיד מרכזני ביחסים בתחום המשפחה.

**لتיפולה מטרות רבות. יש המבקשים
מיחיל, יש המבקשים עזרה ספיציפית או
בכלית, יש הזוקקים להדרבה או להכרבה
בחתבות מסוימת**

הකשה
בהורם, אנו גוטים לחשב שאנחנו מוכרים היטב את ילדיםנו, אך עלמשה המשתנים כל הזמן. הם לומדים דברים חדשים, הוגו שלמים משתנה, המבו מתחפה וכחים הולכים ומתרבים. לנו עליינו ההורם קודם כל להקשיב להם. הם בעצם המומחים לעצם ולמה שטוב להם. מקום לגדל לילד מה לעשו, במרקם רבם עדיף להקשיב לו ואז לשאל מה לדעתו פתרון המתאים ביותר. התפללא לגולות שהוא ידע לחשב על פתרון יצירתי. לעיתים, הילדים זוקקים להכוננה ולמיקוד, אך לרוב הם רק צוריכים את האישור שלנו ההורים. הצורך של הילד בהכלה והקשה הוא צורך קיומי והקשה של ההורה נגביה אללו את החושש הערך העצמי. ילד שלא מקשיבים לו עלול להגיד: "מה שיש לי להגיד לא מענני אף אחד, סימן שאין לא שווה".

A Prayer to Nadav My Precious Son

תפילה אם

מלה עדרא

Nadav

Prayer

Wishes

I wish for you to come home

Please come

But, I know you never will

Home...

Home is different now

I wish to see you

To feel you in my life again

See...

I need to look harder, help me Nadav

Feel...

I need to feel differently, help me Nadav

I need to embrace the world with heightened senses

Please help me Nadav

To see you

To feel you

Your bright smile, which illuminated your face

Like the shining stars in heaven

Your loving green eyes

Lustrous like the early morning dew

Your constant chatter

Like a choir of singing birds in spring

Nadavi, help me to look harder, to look differently

Your determination

Like an unrelenting swallow flying south to reach her destination

Your curiosity

Like the awakening of new life awaiting to discover the world

Your loyalty

Like the guaranteed return of each new season

Nadavi, help me to look harder, to look differently

Your piano playing

Like the crashing of waves on rocks or gently kissing the sand

Your swift and carefree running

Like a leopard sprinting across the savanna

Your unique friendliness

Like the relationship a dolphin has with all mankind

Nadavi, help me to look harder, to look differently

Your heart, warm and giving

Like the sun spreading its heat and light wherever it shines

Your soul, sweet and full of integrity

Like the promise of sweetness given by a ripe fig

Your whole being

Like a tiny bud which has grown into a stunning flower

A flower which has shared its beauty

A flower which has given pleasure

A flower whose seed have been blown to start afresh

I need to see you, to feel you afresh Nadav

My home, my life

Full of wondrous creations

Help me Nadavi

To open my eyes

To open my mind

To open my heart

To accept a world

To appreciate a world

Which is missing you Nadav

One of its greatest wonders

שותפות?

רמי תם

נדמה שאין הרבה נושאים טעונים בכל גונע לבתי כנסת כמו ההפרדה בין גברים ונשים. מעתה לכל אחד ואחת ש עדיה באשר לצורך מהচיה, באשר לגבורה, לצוותה, לאופיה, למיקומה ועוד. בשורות הבאות אבקש להמחקות אחרי שורשו של מנהג המחיה, משמעתו ושלת האוצר ההלכתי בהמילה. לא אביא כאן מקורות, או אלם אלו נמצאים לטובות מי שיבקש להעמיק דבר.

טפילת ילדים במנין עומרים

מישל בגר

למבוגן מבחוץ, נגלה מחד זה. מיד אחרי קריית התורה, מחליל הנינה הוחזק והאלים מעיט מירוקן מישוביי. ילדים, גברים, נשים, הורים, כולן יוצאים החוצה לדבר שubar וילדים רבים הוא עיקר השבת – תפילת ילדים.

הכיסאות מסודרים מיד במעגל גדול, הילדים מכירים את השגורה. בכל שבת הורה אחר מתנדב להוביל את תפילת הילדים ואת הפעילות. התפללה מלווה בשירה ובתנותן ידיים והילדים מנירום אותה ריבש, אך כל מוסיף פון אישיש משלו – סיופר, משחק, הצגה, הכל חולק בתפקיד הילודים נהנים מADOW לויות חנינים וחידושים צערירים ובליקור אוחבים לעבור עם ספרי התורה הקטנים כדי שבילים ישחקו. מדרסים לראות איך הדים הקטנים מונחות אל המתורה". תפילת הילדים הפכה להיות חילק בלתי נפרד ממדות המניין. לא אחת, יש משפחות המתגייעות רק לתפילה זו, בבחינת "הגדת לבן". החיבור שכולם מבליטים, מחמם את לב ההורים והילדים אחד.

בקמבי, מל' מתקיים לימוד בפרק א'ötids בני שבע ומעלה. הפרקים נקראים מחוברות שנდפסו לעילוי נשות קרובה של משפטה בושע שקסוף בחאוננה בדמי מ'ו. גם כאן, בכל שבוע הורה מתנדב אחר מהנה את לימודי. פרקי אבות מלאים במדיות טובות, בדורך ארץ, אך שכלי ליום נוער מעורר עניין רב. לנער יש הרבה מה לשתח' והקריאה היפה של הילודים מרגשת בכל פעם חדש. סיום המסכת שנחגג לא מזמן היה אירען מרגש. כל משפטת "בר פפא" בא לבקר ובמונח הגנו בקידוש גילדות לכל הילדים.

כך מגלי לימוד נפקחים ונסגרים ומעגלי קהילה הולכים ונרכמים. ילדים שנולדו מניין, חונכים שהגיעו זה מקרוב לתפילת הנוער, הורים והганלים את ילדייהם מחדש במון ולימוד – יש שבר לפועלתון. אשרינו, מה טוב חילוקנו.

אחד השינויים העיקריים של הדוגלים בהפרדה היא שישיבה מוערבת בביית הכנסת היא אישור דו-זרות. בראיה לכך מובאת המשנה של פליה בבר ביבית המקדש הייתה הפרדה בין, והואל ובו בית הכנסת הוא "מקדש מעש" הרי אסור לפ' דרת קדושתם, מקדש המקדש השני היה מה מעדות צבירורים ורבים – קריית התורה על ידי הכהן הגדול וכן מעמד "הקהל", שמחת בית השואבה ועוד. בשלב מסוימי, כדי להימנע מ"קלות רארא" שליליה נונט ל"ירידרא" בעת שחתה בבית השואבה, החלו להפריד בין גברים ונשים מרופסת שבנה. נשים היו ורקודין, אבל זו פורקה מיד לאחור החם בבל שנהvana. מרופסת זו הפכה להיות הבסיס לסברה האורתודוקסית לצורך בהפרדה. לבסיס זה הוחספה הפרטנות לפסוק "לא ייראה בך ערונות דבר" ופיה יש צורך בהפירה כדי לא לגועין ל"קלות ראש". עיון פסוק ובהקשרו מעלה כי מדבר באיסור של אדם כלפי גוף הוא, ואין לו קרל להפרדה בין המינים. נראה אם כן שיש כאן פרשנות חדשה המונתקת בעצם מביסתה.

בחקופת בית ראשון ושני נמצא כי במציאות ה"קהל" החבנס כל העדויין להפרדה בלבד, אלא נאמר "נד גנד שי ישאל באזניהם". בך גם בספר נחמה, ספר חז"dot, וב"קדמוניות הוותודים". מנגד, מקורות תלמודיים מעילם, אגב אוחאה בדין בוגיות אהרות, שנשים יכולות לחת ליוות ליעverb בתשליכון זמן שהותם בבית המרחץ, או בבית הכנסת, וכל כך מעיג הדין עד שבמקום אחר אלמנה מטיחה בר' יוחנן שהוא מבקש ללבב בבית הכנסת רקבלת "שכר פסיעות". בשכונות הדרומיות של העיר, מצוי בית הכנסת מהאה השניה לספריה אשר לא אחת במתה החנינה מתפללים בו ערבית של שבע. יגעו ולא מאצנו שם שרדיים מהחיה, האם תפללה שם הייתה משותפת ושם מא רך גברים התפללו? ממצאים ארכיאולוגים לא מעילם אפשרות לקיום מהחיה בתהו הכנסת, וככל הדיעו נשים נטלו חלק בתפילה.

אם כך – מתי החיליל המנהג של ההפרדה? בכל הנראה ביום הבניינים נשלע בראשונה כי אסור לגבר להתפלל "בין נשים" מפני "דעת נשים". כמו כן, החל מהמאה ה-11 במדינות האסלאם נעתשה פשרה עם המנהג המוסלמי שלפיו נשים כל לא נכונות למסגד, והוא ב��ת הכנסת מקום לנשים. הדבר עשה לאו דוקא מתרן רצון להפרידין, אלא לאפשר להתפלל. בקהילות אשכנז מצאו רך מקורות בודדים המכזרים "עדות נשים". עם זאת, החל מהמאה ה-19 החלла הփירה בהפרדה נקנות לה שביטה הלכתית בפסחים רובי רובי הנינים האורודוטיים, בעקבם בקהילות אשכנז בחלק מהמאבק בתנועות ההשכלה ובזרמים החדשניים שנוצרו אז ביהדות.

פרשה בignum נשית

מוריה גוב-סולומון

באשר התקווון לפוגע בעבלה, והצילהה, באמצעות נאום מרשים, מחושב ונונגן רברך את דוד ולגרים לו להזוז בו מכוכנתו. אביגיל בקישה למונע מודע שפכית דמים שהייתה לילולה לפוגע בעבודות שלו למולכה, ואות משום שהאמינה שפעולותיו של דוד אריכות לשף את תפיסת התורה לאבי ערך חי אדים. בanovaה (שםואל א' פרק ב') טבעה לדורות את הביטוי המפורסם, המזכיר בתפילה המקובלת לעילו בשם: "והייתה נפש אדווי צורזה בצרור החיימ". לעומת, הצדיקים זוכים לרברת האל השומר עליהם, שםם יזכור לדורות.

מדוגמאות אלה ומודגמאות אחרות אפשר ללמוד על תרומתן החשובה של הנשים לעולם התפילה, ועל ההכרה וההרכבה שלה בוטו והשים מחד' ל'. נסוח תפילה אחד וודע ביריך להלך על המהפללים בישראל וחופצות וליזור אדנות וקרבה שיקדמו יצירתי חי קהילה המכוננת בвитה הנקנשת לתפילה מושתפת. ואולם, נסוח תפילה אחד אכן מחייב את התפילה המקורית, המגרשת בין האדים לאל, הנגבעת ממקומות רגשי, אישרי ורוחני שלקבע לה דמן או מקום. על כן, מי שרשות צורך להפפל בוכן לעשות זאת בבית נכסה, בחדר לידיה, על פל תהום, בשדה הקרב, ברביב בשעת חאנונה, ובכל דמן או מקום אחר שיריחו.

מה הקטע שהשותם קורע חתיכה מהקבלה באילו בדק? – אמר מה הابت עגבניות מוקחות ורקתי רעד עגבניות, מה את רוצה השומר קרע לי!

יש שומרים ממש שמנצחים לחפיקיד – בוחרים איזה מוצר, ולן תזכור איפה שפה שאותו. אדוני איפה שעוזית ברוטב? מאיפה אני יודע? – אתה גבנתן!

תמיד אתה מתבאל עם הטעק בעלי מטבח לעגליה ואה אה מפקיד את הרישוין שלך תמורה 5 שקלים – זה לא עד בשניטוי ליתת חמישה שקלים לשער שער אוותי ביציאה מהסופר.

ורק מהבדברים שלידי הקופה אתה מוציא עוד 100 שקלים – תמיד זה גם דברים שמקיגייר היה ררכביב איתם מצחא – סכין גילוח, סוליות, מסתיק, טורית ומכלוני איזונים.

קופאים ראשית תמיד כורזת ומיטמת באלו שם – "איRNA מהתקי קופה 4 ארנה", "וואי ניקון למבער יוסי"

שבאל לך לנשנש אתה פתאום מתענין בסוגים של חלות – מה זה חלה פקאן? תיבא... .

אתה מתבאס להזוז את העגלה אחריו שהעמסת לאו, אז אתה שמעין ואודה בעדינון על האושו שחונה ידר... .

שמות של פורמות – במעט חנים, חצי חינים, זול פה, זול ובגדול ויש גם אושר עד... עד מתי האושר? עד הרגע שאשתך עושה לך מסדור הרס'על על הקנית השבאתה.

אהה קונה מאזריך כי הדרה זול יותר וזה אתה נתקע בביטחון עם 14 חבילות מרשלו – מה יש לאכלי? מרק מרשלו.

מרוב שוקיים ומפורטים בטור בשורת ברורים במקום שוקיים ועכשוויים לא נעים להחזיר לכבאר אחרי שהוא השקייע, או אתה מפרש מקום לשוחל את זה – תמיד אתה וואה קבבם במרקער של הגלידות.

מה מאפיין את התפילות שבמקרא? זו תפילות ספונטניות של היחיד על עצמו או על הולך, תפילות שנאמרו בזמנים של צרה ומצואה או בנסיבות של ישועה והצלחה. אבוי היסוד של התפילה היו אמונה חזקה וגשר רב עצמה, ואותם בישו החכמים בתקופת המשנה והתלמוד – ובמיוחד בתקופת גאוני בבל – למסך ולהנחלת באמצעות נסוח תפילה אחד. בעקבות אירועים מרכזים בחיי העם, ולאחר הקמת מדינת ישראל, נוספו לנסוח התפילה הקבוע קטעי תפילה חזדים.

נשים תרמו נדבך חשוב לנסוח התפילה ולפרשיות המקוריות שאנו קוראים בהן מן התפילה בברית הבננות. תרומתן החשובה מבוססת על ריש עוצמתי, על אופיinitiyot ועל אמונה. כך למשל:

במיהת הדודה הדודה להיל', יחד עם אמונהה של להיל'ה, עםudo ביטיס תפילה הדודה שלה. הנה, אמו של שמואל הבבאי, נהשחת ל"אם התפילה", ובהתבסס על התפילה המדודה המשנה קבעו אנסי הכננת הגודלה את דפוסי התפילה. כדי לציין את תרומתה לתפילה נפתח סידור התפילה בחילק מעדות ישראלי בפסקו "ווחתפל חנה וזה אמר", ובונחשים אחרים מופיעה תפילה ישראלי במלואה כבמיהה לפופולית שחרית.

דוגמא נוספת מוציאה מגילת אסתר. לאחר תבעה אנשי הגדולה שקיבעו את הרגם ושתייקב המגילה לדורות. מדוע? האם אשר הצליה מי וודע אם לעת בזאת הגעת למלובות", אמר לה דודה מרדי כי בדרישת מנה לסקין את עצמה כדי להצליל את עמה. אסתר בקישה מרדכי שיבקש מהעם להתפלל ולצום למען הצלחת תוכניתה במשך שלושה ימים, בטרם תיגש אל המלך. אסתר לא יכולה למצוות את אופן השתלשלות המאורעות בשלושת הימים הבאים – למצוות שננתן המלך תבזבז והוא בספר המלכובו ודוקא את הפק עצוק במרדי, או למצוות שמן יתקיל מיד בחום החששה במרדכי והוא יירוב שוב להשתחררותו, וכן הלאה – אך היא האמונה שהעם תיפל ולצום ייחד אתה יעצוב כוחה של התפילה ויגבורו הטסוכים שהתקפילה עיננה ושמיעליה בהצליל העם יצלו.

מגילת רות, הסיפור היחיד בתנ"ך שככל גיבורינו שניהם, הוא בעל חשיבות רבה לעם היהודי. מגילת רות, המתאפיינת בחסדים, נקרת בבח השבאות – יום השנה להלידתו של דוד המלך ולפירותו. המגילה פורשת את סיפורה של רות המואביה, שהצטרכפה אל העם היהודי ושם צצצאיו (ועם צצצאיו של בן דוגה בודע – שופט מבית יהודה) גמנה דוד המלך. סיפורה של רות נקשר בבח השבאות גם מחלוקת נוספת: רות קבלה את ההוראה בתהמורת וגהותה העדינות והמליחות המדכירה את מעמד הר טין. אפשר לומר לומר רות קבלה את ההוראה בתהמורת הר טין בולנו ("התגירינו"), וסיפורה של רות בא להדרין לנו שבל בלב האדם גולדו שווים. כמו כן, הפסוקים המפורטים שמהם שואב התלמוד חלק מהויה מלכובת הגירור מארמים את סדרה הנקראת רות רות רות, ו"וואר רות", אל תעפי יבדורך לשוב אחוריו, כי אל אשר מלב – אלך, ובאשר תלינו – אילון, עמק – עמי, ואלוקוך – אלוקו. באשר תמותי – אמות, ושם אברך.נה יעשה ה' לי וכבה יוסיך. כי המות יפרק ביןינו ובינך" (רות א', ט"ז-יז').

אבייגיל, אשחו של נבל הכרמלוי, FAGASH את דוד המלך עד לפני שהומליך –